

Slza pro dračího pána

Hanina Veselá

edice Pálčík

Hanina Veselá

Slza pro dračího pána

Asterion

1. kniha edice Pulčík

Vydal Jiří Reiter,
nakladatelství Mytago 2014
www.mytago.cz

ISBN 978-80-87761-06-9

I. Krysí díra

Plazila jsem se lepkavou tmou, obklopená tepajícím životem. Z dřevěného obložení větrací šachty sálala energie a její vibrace zintenzívněly, kdykoliv jsem se přiblížila k místům s větším počtem lidí. Císařský palác přetékal emocemi. Vnímala jsem cizí myslí, různě světélkující body v moři černoty. Kolem mne proplouly utopické cíle, myšlenky plné msty a nenaplněné ambice. Prodírala jsem se jimi a postupovala dál šachtou po kolenou, a když bylo třeba, tak i po břiše. To, co jsem hledala, bylo velmi konkrétní. Oheň ve skle, který mě úplně oslnil, tím však nebyl.

„Chceš nás usmažit?“ otočila jsem se na ruku s olejovou lampou. „Jsme tu jak v rakvi, všude dřevo. Okamžitě to zhas!“

„Neječ na mě, nejsem tu prvně!“
V záři plamínku se blýskly bělostné zoubky. Vždyť je to ještě holka! Zrzka, stejně jako já. To v Plaveně není nic neobvyklého. Měla bych si dávat bacha. Jak to, že jsem se nechala takhle překvapit?

Vysvětlení se blyštělo přede mnou, na dívčině krku. *Athorské stříbro*. V jistých kruzích nabíralo na popularitě. Bez mnohaletého tréninku jste s jeho pomocí automaticky získávali odolnost vůči čtení myšlenek.

„Ležíš mi v cestě,“ pravila jsem jí, zatím ještě mile.

„To samý můžu říct já vo tobě!“ zkoumavě pohlédla na mou škrabošku a zlodějské rukavice. Sama nebyla vystrojená o moc důvěryhodněji.

Usmála jsem se na ni: „Ztrácíme tu čas, sestřičko. Já jsem starší, ty jen

mládě, takže vypadni. Dřív, než si to rozmyslím.“

Vleže jsem se ještě s nikým nerval. „Nemusíš mi říkat, že tvý mládí je za zenitem, kočko. Odklid' si ty svý špeky do bezpečí a možná vo tobě nikomu neřeknu.“

Byla jsem v šoku. Je slepá nebo co? Já nemám široký pas, ale hrudník. A to je zatracený rozdíl! S cihlově červenými vlasy a těmi všemi pihami vypadám... maximálně na pětadvacet.

Povzdychla jsem si. „Když jinak nedáš.“

Máchla jsem pravačkou po amuletu na jejím krku a sykla bolestí. Zlodějka mé zápěstí zachytila. Zkroutila je silou, kterou bych od ní jakživo nečekala a přitiskla k dřevěné podlaze. Klouby druhé ruky mi škrtila o zuby.

Ani já nejsem včerejší. Popadla jsem šňůru s jejím amuletem volnou levačkou a škubla. Je libo trochu přidusit?

Zlodějčina pěst zmizela, aby se vzápětí vrátila. Na ohryzku mě něco zastudilo.

„Jseš rychlá, kočko, ale ne dost. Moje dýka tě dostala!“ zachrčela.

„Bez magických udělátek jseš vyřízená!“

Nechtěla jsem to tak snadno vzdát. Zalomcovala jsem uvězněnou pravačkou a volnou rukou znovu zatáhla za zlodějčinu šňůru. Amulet nechtěl povolit.

„Nedělej mi tu prostocviky a hejbej zadkem! Nerada bych vodsud' tahala mrtvolu.“

Po krku mi steklo něco vlhkého a plesklo to o dřevěnou podlahu. I bez ohníčku ve skle mezi našimi napnu-

tými pažemi bych poznala krev. Vlastní.

Pošimrala mě břitem znovu a důrazněji: „Jestli svý kosti nedáš do pohybu, už to nebude jen kůže!“

Nevěřila jsem, že by mě opravdu dokázala podřezat. Přesto jsem pustila její šňůru.

„Rozumná volba, kočko!“

To už jsem držela olejovou lampu. Záměrně jsem minula obličej, podle bolestného stenu to schytaly jiné citlivé partie – na hrudníku.

„Jseš pitomá? Postarala ses mi o parádní pucejře!“ zakňučela. „To nezamaskuju v žádnéjch šatech!“

„Ticho, žábo!“ sykla jsem a mnula si rozbolavělé zápěstí. Ta holka má stisk jako galejník! „Je tu s námi ještě někdo!“

„Kde?“ Konečně svou zbraň odtáhla.

„Za zdí. Slyším jeho myšlenky, jsem *psionička*.“ Ve skutečnosti jsem vnímala jen jeho přítomnost, ale potřebovala jsem na ni udělat dojem.

„Tak proto jsi šla po mém amuletu!“ stoupla jsem v jejích očích z kategorie *podřadná zlodějka* do kategorie *nebezpečná zlodějka*. „Jseš někdo, jako Modrej čaroděj, arcimág Zvin?“

Při vyslovení jména nejmocnějšího telepata v Plaveně mi naskočila koprivka. Co s ním má ta holka společného? „Nikdo není jako Zvin,“ ucedila jsem.

„Co ti ty tvý schopnosti ukázaly?“ ignorovala mou poznámku.

„Když ti to povím, mohu dál?“

„Pro mě za mě. Jestli je tam ten, kdo myslím, poslechnu si to vodsud a můžu se zdekovat.“

„Je tam nějaký muž,“ promluvila jsem potichu. „Není to žádný mág, ale má velké sebevědomí. Jeho vědomí mezi ostatními přímo září. S někým dalším tam mluví. Slyšíš přes zeď jejich hlasy, ne?“

„Kdo je ten druhý člověk?“

„Kdokoliv. Jeho mysl je pro mě neviditelná. Může to být někdo z magiků,“ spekulovala jsem s rukou na amuletu, ukrytém pod zlodějským převlekem, „nebo jen výše postavený šlechtic s obdobnou telepatickou ochranou jako ty.“

„Ššš, kočko. Chci vědět, o čem si spolu povídaj!“

Privřela jsem oči. Také si to poslechnu.

Škoda, že ten druhý má neprůstřednou mentální ochranu. Bylo by zajímavé posvítit si na něj. Myšlenky

takto psychicky odolných osob čím nedokáží.

V nevelkém průchozím pokoji seděli u stolu dva muži.

První z nich měl na sobě slavnostní uniformu, jakou nosí špičky plavenského námořnictva. Byl pohodlně rozkročen, do desky stolu vytukával prsty svižný pochod a tmavé oči upíral na protější stěnu, na které visela mapa Lendoru a Tary. Zobrazovala všechny známé oblasti s pupkem světa – Plavenou - Mořským císařstvím.

Muž stočil pohled k tmavému bodu uprostřed vod na samém cípu světa a promluvil ke svému společníkovi:

„Kotví v přístavu už dvě hodiny. Její příď končí dračí hlavou a její zád' dračím ocasem. Ten drak je celý pobitý

kovovými pláty, má emailové oči a v rozevřené tlamě slonovinové zuby. Je obecně známo, že dračí lodě se staví jen na jednom místě – na Ostrově Albatrosů, a všichni víme, co dokáží udělat s palubou.“

„Máš čerstvé informace, Výsosti,“ pronesl druhý muž.

Působil tak trochu jako aristokrat z arvedanského dávnověku. Byl vyšší postavy, měl ploché břicho a široká ramena. Vlasy, které svou barvou připomínaly oheň, nosil pečlivě zapletené do copu a spoutané kolem hlavy stříbrnou čelenkou. Uprostřed šperku byl vsazen kámen podobný safíru. Jeho hladce oholená tvář by byla docela přitažlivá, ale celkový dojem kazily oči. Nefritově zelené a stejně jako kameny, jejichž barvu nesly, studené.